

Uitspraak
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 10 / 6592

uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 1 april 2011

in de zaak van:

[naam eiser],
geboren op [geboortedatum], van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. M. Timmer, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen:

de minister voor Immigratie en Asiel, voorheen de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. M.A. Pruss, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

1.1 Verweerder heeft eiser bij besluit van 19 november 2008 ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vreemdelingenwet 2000 (Vw). Eiser heeft tegen het besluit op 30 december 2008 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 22 januari 2010 ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit op 19 februari 2010 beroep ingesteld.

1.2 Verweerder heeft op 10 januari 2011 een verweerschrift ingediend.

1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 20 januari 2011. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 De rechtbank betreft bij de beoordeling de volgende feiten. Eiser heeft op 20 maart 1997 een aanvragen ingediend om toelating als verblijf en om een vergunning tot verblijf en ter onderbouwing daarvan het volgende aangevoerd. Eiser is gevlucht uit Afghanistan omdat hij een belangrijke functie heeft vervuld ten tijde van het communistische regime. Na de val van de regering van Najibullah heeft eiser zijn land van herkomst verlaten, omdat hij geen toekomst meer had in Afghanistan en was zijn leven in gevaar. Verweerder heeft de aanvraag in primo bij besluit van 27 maart 2000 en in bezwaar bij besluit van 10 juni 2005 afgewezen, omdat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven of handelingen als bedoeld in artikel 1(F), aanhef en onder a, b en c, van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag). Eiser komt gelet hierop niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 Vw. Artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) verzet zich niet duurzaam tegen de ongewenstverklaring

van eiser, omdat eiser niet heeft aangetoond dat hij niet kan vertrekken naar een ander land dan het land van herkomst. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 25 september 2006 door deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, ongegrond verklaard (AWB 05/27010).

2.2 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het volgende standpunt gesteld. Eiser wordt ongewenst verklaard in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland, omdat artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag op eiser van toepassing wordt geacht. Artikel 3 EVRM verzet zich niet duurzaam tegen de ongewenstverklaring van eiser. Het besluit is voorts niet in strijd met artikel 8 EVRM.

2.3 Eiser heeft hiertegen in de eerste plaats aangevoerd dat verweerder ten onrechte artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag op hem van toepassing heeft geacht. In dit verband heeft eiser verwezen naar de brief van de minister van Justitie aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 11 december 2006 (2006-2007, 30 800 VI, nr.31) en het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof) van 9 november 2010 (gevoegde zaken C-57/09 en C101/09) en gesteld dat verweerder bij de beoordeling of artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag van toepassing kan worden geacht jarenlang het begrip 'ernstige redenen om te veronderstellen' onjuist heeft uitgelegd. Uit voornoemde brief en arrest kan volgens eiser worden opgemaakt dat sprake moet zijn van negatieve strafrechtelijke belangstelling voor eiser. Uit de brief van de minister blijkt dat tenminste sprake moet zijn van een redelijk vermoeden van schuld, hetgeen betekent dat sprake moet zijn van een negatieve strafrechtelijke belangstelling. Uit het arrest van het Hof blijkt dat de uitsluiting van de bescherming die de vluchtelingenstatus biedt een dubbel doel dient, te weten het onthouden van bescherming aan hen die bescherming onwaardig zijn en het voorkomen dat door toekenning van de vluchtelingenstatus aan strafrechtelijke veroordeling kan worden ontsnapt. Beide doelen dienen te worden bereikt middels de uitsluiting van de bescherming, aldus de gemachtigde. Van negatieve strafrechtelijke belangstelling voor eiser is geen sprake, nu het Openbaar Ministerie de zaak heeft geseponeerd en ook andere landen geen strafrechtelijke belangstelling voor eiser hebben. Daarom kan artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag niet langer op eiser van toepassing worden geacht.

2.4 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in hetgeen eiser heeft aangevoerd terecht geen aanleiding gezien artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag niet langer op eiser van toepassing te achten. Daarvoor is van belang dat uit de brief van de minister van Justitie van 11 december 2006 niet kan worden opgemaakt dat voor de toepassing van artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag sprake moet zijn van een negatieve strafrechtelijke belangstelling vanuit het Openbaar Ministerie jegens eiser en dat derhalve sprake moet zijn van een (strafrechtelijk) redelijk vermoeden van schuld aan de "1(F)" gedragingen. Anders dan eiser heeft betoogd, staat in de brief juist dat het bij de toepassing van artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag en de strafwet om wezenlijk verschillende zaken gaat. Daarbij is in de brief expliciet vermeld dat bij verdenking van gedragingen in de zin van artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag andere criteria kunnen gelden dan het criterium dat ook een strafrechtelijk houdbare verdenking moet bestaan en dat deze bewezen is. Dat zijn volgens de minister twee separate beleidslijnen, die derhalve niet in elkaar over moeten lopen. Daarnaast wordt in de brief omschreven dat de beoordeling in het kader van artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag plaatsvindt, zoals ook in eisers geval is gebeurd in de in 2.1 genoemde procedure, middels de zogeheten knowing and personal participation test.

2.5 Uit het arrest van het Hof van Justitie van 9 november 2010, waarin het Hof antwoord geeft op prejudiciële vragen omtrent de uitleg van de artikelen 3 en 12, tweede lid, sub en c, van Richtlijn 2004/83/EG de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (de Definitierichtlijn), blijkt naar het oordeel van de

rechtbank evenmin dat sprake moet zijn van negatieve strafrechtelijke belangstelling alvorens tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag kan worden overgegaan. In de door eiser aangehaalde rechtsoverweging 104 van evengenoemd arrest wordt - in antwoord op de vraag of een persoon slechts dan van de vluchtelingenstatus kan worden uitgesloten wanneer hij een gevaar blijft opleveren voor de lidstaat van ontvangst - weliswaar gesproken over een dubbel doel, maar uit bedoelde rechtsoverweging blijkt naar het oordeel van de rechtbank geenszins dat beide doelen gediend moeten zijn met de uitsluiting van een individu van de vluchtelingenstatus. De rechtbank is dan ook van oordeel dat uit het arrest van het Hof niet volgt dat het bestaan van negatieve strafrechtelijke belangstelling een voorwaarde is voor toepassing van artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag.

2.6 Gezien het vorenstaande heeft verweerder in het bestreden besluit terecht overwogen dat geen aanleiding bestaat artikel 1(F) niet langer van toepassing te achten op eiser.

2.7 Eiser heeft voorts aangevoerd dat de grondslag waarop verweerder hem ongewenst heeft verklaard onjuist is, nu met eisers ongewenstverklaring niet het belang van de internationale betrekkingen is gediend. In dat kader stelt eiser dat geen sprake is van een buiten de rechtsmacht van Nederland gepleegd strafbaar feit nu het Openbaar Ministerie bevoegd is ter zake van eisers gedragingen, er internationaal gezien geen sprake is van een negatieve strafrechtelijke belangstelling jegens eiser en het belang van de betrekkingen tussen de Schengenlanden geen internationaal belang maar een supranationaal belang betreft.

2.8 Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

2.9 In de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) heeft de minister beleidsregels over de toepassing van artikel 67 Vw neergelegd. In A5/2 Vc is bepaald dat een vreemdeling die buiten de rechtsmacht van Nederland een ernstig misdrijf heeft begaan, in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland ongewenst kan worden verklaard. Hierbij kan gedacht worden aan de vreemdelingen van wie het verblijf is geweigerd dan wel is beëindigd op grond van artikel 1F Vluchtelingenverdrag. Bij de toepassing van artikel 67 Vw worden de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig afgewogen tegen het algemene belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.

2.10 Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat het beleid in A5/2 Vc aldus moet worden begrepen, dat het bij een ongewenstverklaring in het belang van de internationale betrekkingen moet gaan om feiten die buiten de territoriale macht van Nederland zijn gepleegd en dat in dat kader niet van belang is of het Openbaar Ministerie al dan niet bevoegd is om tot vervolging over te gaan. Nu op eiser artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag van toepassing is geacht vanwege zijn gedragingen in Afghanistan, is daarmee voldaan aan de voorwaarde dat het ernstige misdrijf buiten de rechtsmacht van Nederland moet zijn begaan.

2.11 Daarnaast is in voornoemd beleid niet als voorwaarde opgenomen dat sprake dient te zijn van een internationale negatieve strafrechtelijke belangstelling jegens de vreemdeling alvorens verweerder tot ongewenstverklaring op deze grond kan overgaan. Hierin bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat verweerder eiser op onjuiste grond ongewenst heeft verklaard.

2.12 Eisers betoog dat het belang van de betrekkingen tussen de Schengenlanden geen internationaal belang betreft, laat, daargelaten of eiser hierin kan worden gevolgd, naar het oordeel van de rechtbank onverlet dat verweerder eiser in de eerste plaats ongewenst heeft verklaard in het belang van de internationale betrekkingen. Daarnaast heeft verweerder overwogen dat met de ongewenstverklaring tevens het verblijf van eiser in het gehele

Schengengebied wordt tegengegaan. Dit betreft, gelet op de bewoordingen in het bestreden besluit, geen dragende overweging, zodat eisers betoog niet tot het oordeel leidt dat verweerder eiser op onjuiste grond ongewenst heeft verklaard.

2.13 Gelet op het voorgaande, was verweerder bevoegd om eiser ongewenst te verklaren op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw. Vervolgens ligt ter beoordeling voor of verweerder in redelijkheid van deze bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken.

2.14 Eiser heeft zich in dit kader op het standpunt gesteld dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen de uitzetting van eiser. Eiser heeft in dit verband verwezen naar het tijdsverloop sinds zijn asielaanvraag en zijn tevergeefse pogingen om toegelaten te worden tot de Russische Federatie.

2.15 Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling), waaronder de uitspraak van 18 juli 2007, LJN: BB1436, volgt dat, zo enigszins mogelijk, moet worden voorkomen dat een vreemdeling in een situatie geraakt dat hem geen verblijfsvergunning wordt verleend, maar hij evenmin wordt uitgezet. In dit verband moet verweerder beoordelen of de desbetreffende vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam tegen zijn uitzetting uit Nederland verzet. De term duurzaam moet aldus worden begrepen dat de desbetreffende vreemdeling zich gedurende een groot aantal jaren in een situatie bevindt dat hij, teneinde schending van voormeld artikel te beletten, niet kan worden uitgezet en geen zicht op verandering in deze situatie binnen niet al te lange termijn bestaat. Slechts indien dit het geval is, de desbetreffende vreemdeling voorts aannemelijk heeft gemaakt dat hij nog altijd niet kan worden uitgezet, vertrek uit Nederland ondanks voldoende inspanningen om aan zijn vertrekplicht te voldoen niet mogelijk is en hij zich daarnaast in Nederland in een uitzonderlijke situatie bevindt, zou het voortduren van een ongewenstverklaring - in verband waarmee hem een verblijfsvergunning wordt onthouden - disproportioneel kunnen zijn.

2.16 In paragraaf C4/3.11.3.4 Vc, zoals dit luidde ten tijde van het bestreden besluit, is, voor zover hier van belang, het volgende neergelegd.

“ In deze gevallen wordt bij het nemen van het besluit beoordeeld:

- a. of artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting van de vreemdeling naar het land van herkomst; en, zo ja,
- b. of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is.

Ad a.

De term duurzaam houdt ten eerste in dat de vreemdeling zich op het moment dat het besluit wordt genomen reeds gedurende tien jaren zonder verblijfsvergunning in Nederland in de situatie bevindt dat hij wegens schending van artikel 3 EVRM niet kan worden uitgezet, te rekenen vanaf datum eerste asielaanvraag. De term duurzaam houdt verder in dat er geen vooruitzicht is op verandering in deze situatie binnen niet al te lange termijn. Voor een positieve beantwoording van de vraag onder a. dient de vreemdeling tot slot aannemelijk te hebben gemaakt dat vertrek naar een ander land dan het land van herkomst ondanks voldoende inspanningen van de vreemdeling om te voldoen aan zijn vertrekplicht niet mogelijk is.”

2.17 Tussen partijen is niet in geschil dat eiser reeds gedurende tien jaren zonder verblijfsvergunning in Nederland verblijft en dat hij wegens een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM niet kan worden uitgezet naar Afghanistan. Daarom ziet de rechtbank zich, gelet op bovengenoemd beleid, voor de vraag gesteld of eiser aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet aan zijn vertrekplicht kan voldoen en artikel 3 EVRM zich derhalve duurzaam verzet tegen uitzetting naar Afghanistan.

2.18 Gelet op de uitspraak van de Afdeling van 24 juni 2009 (200806832/1/V2) ligt het op de weg van eiser om aan te tonen dat hij niet aan zijn vertrekplicht kan voldoen. Niet in

geschil is dat eiser eerder in de Russische Federatie heeft verbleven. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn standpunt dat hij niet aan zijn vertrekplicht kan voldoen twee brieven aan de Russische ambassade van 13 oktober 2009 en 23 november 2009 overgelegd. In de eerste brief heeft eiser verzocht hem toe te laten tot de Russische Federatie en in de tweede brief heeft eiser geïnformeerd naar de status van dit verzoek. Verweerder heeft vorenstaande pogingen van eiser terecht onvoldoende geacht voor de conclusie dat eiser voldoende inspanning heeft geleverd teneinde aan zijn vertrekplicht te voldoen.

2.19 Eiser heeft, onder verwijzing naar artikel 8 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn), in dit verband nog aangevoerd dat verweerder ten onrechte stelt dat het aan hem is om aan te tonen dat hij niet aan zijn vertrekplicht kan voldoen. De rechtbank overweegt ten aanzien van eisers beroep op de Terugkeerrichtlijn dat dit beroep reeds niet kan slagen, omdat deze richtlijn ten tijde van het bestreden besluit van 22 januari 2010 nog niet in werking was getreden.

2.20 Eiser heeft voorts aangevoerd dat artikel 8 EVRM zich verzet tegen zijn ongewenstverklaring. Volgens eiser is verweerder in het bestreden besluit voorbij gegaan aan de essentie van hetgeen door hem eerder is aangevoerd.

2.21 Eiser heeft in dit verband in de eerste plaats aangevoerd dat verweerder in het kader van de belangenafweging inzake artikel 8 EVRM ten onrechte niet heeft meegewogen dat het Openbaar Ministerie geen negatieve strafrechtelijke belangstelling voor eiser heeft en dat de bewijsmaatstaf voor de toepassing van artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag een veel lagere is dan die voor een strafrechtelijke veroordeling.

2.22 Naar het oordeel van de rechtbank slaagt deze beroepsgrond niet. Dat voor de toepassing van artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag een andere bewijsmaatstaf geldt dan voor een strafrechtelijke veroordeling, leidt niet tot het oordeel dat verweerder in de situatie dat artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag op een vreemdeling van toepassing is geacht een minder zwaar gewicht mag toekennen aan het belang van de openbare orde bij ongewenstverklaring dan in het geval van een strafrechtelijke veroordeling.

2.23 Eiser heeft voorts betoogd dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de ongewenstverklaring van eiser niet leidt tot een schending van zijn privéleven. Door de ongewenstverklaring komt eiser immers in een rechteloze situatie te verkeren. Ter onderbouwing van zijn stelling heeft eiser verwezen naar de arresten van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake Sisojeva (16 juni 2006, JV 2005/275) en Smirnova (24 juli 2003, NJ 2005/550) en voorts gesteld dat verweerder het beroep op deze arresten ten onrechte heeft verworpen onder verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank van 21 september 2007 (AWB 07/20720), nu in het bestreden besluit geen openbare vindplaats van deze uitspraak is opgenomen.

2.24 Weliswaar heeft verweerder in het bestreden besluit een vindplaats opgenomen, te weten AWB 07/20720, maar nu deze uitspraak niet via openbare bronnen is te raadplegen, heeft verweerder in zoverre niet zorgvuldig gehandeld. Dat verweerder in beroep een afschrift van voormelde uitspraak aan de rechtbank en eiser heeft overgelegd, doet daar niet aan af. Deze omstandigheid leidt naar het oordeel van de rechtbank evenwel niet tot vernietiging van het bestreden besluit, nu verweerders standpunt dat geen sprake is van een beschermingswaardig privéleven niet enkel is gebaseerd op voormelde uitspraak.

2.25 Verweerder heeft zich in het besluit op het standpunt gesteld dat de samenloop van de ongewenstverklaring en de uitzettingsbelemmering in de zin van artikel 3 EVRM onvoldoende aanleiding geeft om een schending van het privéleven aan te nemen. In de

zaken waarnaar eiser in dit verband heeft verwezen, ging het feitelijk om zeer andersoortige zaken. Zo ging het de zaak Sisojeva om een inbreuk op het privéleven vanwege inhouding van een paspoort en werd in de zaak Smirnova een inbreuk op het privéleven aangenomen vanwege diverse omstandigheden van het geval, die geheel anders waren dan bij eiser. Dat in deze zaken ook sprake was van een “tussen-wal-en-schipsituatie” is onvoldoende om in het onderhavige geval een schending van het privéleven aan te nemen.

2.26 Nu geen sprake is van gelijke gevallen en eiser voorts niet onderbouwd heeft waaruit de schending van zijn privéleven bestaat, heeft verweerder met voorgaande overweging deugdelijk gemotiveerd dat het beroep op voornoemde arresten van het EHRM onvoldoende is voor het oordeel dat de ongewenstverklaring van eiser een ongerechtvaardigde inbreuk op zijn privéleven oplevert.

2.27 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

2.28 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.B. de Vries-van den Heuvel, voorzitter en mrs. S.W.S. Kiliç en S. Kleij, leden van de meervoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L.I. Siers, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 1 april 2011.

Afschrift verzonden op:

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.